KOMISSION PÄÄTÖS,

tehty 27 päivänä maaliskuuta 1996,

Italian antamasta tuesta EHTY-sopimuksen soveltamisalaan kuuluvalle Altiforni e Ferriere di Servola -nimiselle erityishallinnon alaiselle, Triestessä, Italiassa sijaitsevalle yritykselle

(Ainoastaan italiankielinen teksti on todistusvoimainen)

(ETA:n kannalta merkityksellinen teksti)

(96/515/EHTY)

EUROOPAN YHTEISÖJEN KOMISSIO, joka

ottaa huomioon Euroopan hiili- ja teräsyhteisön perustamissopimuksen ja erityisesti sen 4 artiklan c kohdan,

ottaa huomioon terästeollisuudelle myönnettävää tukea koskevista yhteisön säännöistä 27 päivänä marraskuuta 1991 tehdyn komission päätöksen N:o 3855/91/EHTY [1],

on kehottanut muita jäsenvaltioita ja asianomaisia osapuolia esittämään huomautuksensa kyseisen päätöksen 6 artiklan 4 kohdan mukaisesti ja on ottanut huomioon kyseiset huomautukset,

sekä katsoo, että

I

TAPAHTUMAT JA MENETTELYT

Kilpailevan yrityksen esittämän valituksen perusteella komissio on pyytänyt Italian hallitukselta 28 päivänä helmikuuta 1994 ja 13 päivänä heinäkuuta 1994 päivätyillä kirjeillään tietoja Altiforni e Ferriere di Servola -nimiselle yritykselle, jäljempänä 'AFS', myönnetystä valtion tuesta.

Italian hallitus vakuutti 17 päivänä maaliskuuta 1994 ja 4 päivänä elokuuta 1994 päivätyillä teollisuus-, kauppa- ja käsityöministeriön kirjeillä, ettei AFS:lle ollut myönnetty valtion tukea, mutta myönsi kuitenkin, että yritykselle oli myönnetty Italian lain N:o 95/1979 2 a artiklan mukainen valtion takaus eräiden rahoituslaitosten sille myöntämiä lainoja varten.

Saamiensa tietojen, muun muassa Italian hallituksen ilmoitusten perusteella, komissio on vakuuttunut siitä, että:

i) AFS:n velat ovat viisi kertaa yhtiöpääoman suuruiset. Yrityksen taloudellinen tilanne on niin huono, että se on julistettu maksukyvyttömäksi; sen vuoksi AFS on asetettu Italian lain N:o 95/1979 mukaisen erityishallinnon alaisuuteen;

ii) Italian lain N:o 95/1979 määräysten mukaisena valtion takauksena toteutetun valtion toimenpiteen ansiosta AFS on saanut varoja toimintansa jatkamiseen;

iii) AFS:lle myönnetty luotto, jolle Italian valtio on antanut takauksensa, on määrältään 26,5 miljardia Italian liiraa;

iv) AFS ei ole suorittanut saamastaan takauksesta Italian valtiolle mitään maksua tai muuta preemiota.

Edellä mainitun perusteella komissio on ilmoittanut Italian viranomaisille epäilevänsä vahvasti, että AFS ei olisi voinut saada lainaa tavanomaisilla markkinaehdoilla ja että mikään yksityinen rahalaitos ei olisi myöntänyt sille takausta sen maksukyvyttömyyden vuoksi. Komissio on korostanut, että sen oman käytännön mukaan ja ottaen huomioon yhteisöjen tuomioistuimen oikeuskäytännön, valtion takausta, joka on myönnetty sellaiselle vaikeuksissa olevalle yritykselle, joka ei voisi saada rahoitusta yksityisiltä rahoituslaitoksilta eikä myöskään suotuisampia ehtoja kuin rahamarkkinoilla normaalisti käytetään, on pidettävä valtion tukena, vaikka sitä ei olisikaan otettu käyttöön.

Koska tässä vaiheessa ei vielä ollut mahdollista määritellä, oliko kyseinen tuki yhteismarkkinoille soveltuva, komissio päätti 23 päivänä marraskuuta 1994 aloittaa päätöksen N:o 3855/91/EHTY 6 artiklan 4 kohdan mukaisen menettelyn. Komissio ilmoitti päätöksestään Italian hallitukselle 12 päivänä joulukuuta 1994 päivätyllä kirjeellään pyytäen samalla selvitystä syistä, joiden vuoksi ilmoitusvelvollisuutta ei ollut noudatettu.

Kyseinen kirje julkaistiin *Euroopan yhteisöjen virallisessa lehdessä* 19 päivänä syyskuuta 1995, jotta muut jäsenvaltiot ja muut asianomaiset voisivat esittää asiaa koskevat huomautuksensa [2].

[1] EYVL N:o L 362, 21.12.1991, s. 57

[2] EYVL N:o C 242, 19.9.1995, s. 4

II

MUIDEN ASIANOMAISTEN HUOMAUTUKSET

Komissio on saanut kyseisen menettelyn yhteydessä huomautukset Saksan ja Yhdistyneen kuningaskunnan hallituksilta sekä Ison-Britannian terästuottajien liitolta (British Iron and Steel Producers Association — BISPA) ja Saksan valuraudantuottajien liitolta (Roheisenverband). Huomautukset voidaan tiivistää seuraavasti;

— Sekä Saksan ja Yhdistyneen kuningaskunnan hallitus että BISPA ja Roheisenverband olivat komission kanssa täysin samaa mieltä menettelyn aloittamisesta.

— Yhdistyneen kuningaskunnan hallitus korosti erityisesti, että lainoja varten myönnetyt valtion takaukset ovat valtion tukea, koska maksukyvytön yritys voi niiden ansiosta jatkaa toimintaansa, vaikka takauksia ei vielä olisikaan otettu käyttöön. Yhdistyneen kuningaskunnan viranomaiset pitivät koko takaussummaa valtion tukena ja kehottivat komissiota vaatimaan, että takaus palautettaisiin valtiolle ja että kyseinen yritys suorittaisi Italian hallitukselle maksun, joka vastaisi määrältään yksityisen rahoituslaitoksen vastaavasta takauksesta vaatimaa preemiota.

— BISPA korosti, että ottaen huomioon AFS:n huonon taloudellisen tilanteen, jota on kuvailtu laajasti komission tiedonannossa, yritys on voinut jatkaa toimintaansa vain niiden takausten ansiosta, jotka valtio on myöntänyt sen lainoille, ja että nämä takauksen ovat toistuvasti aiheuttaneet välitöntä vahinkoa brittiläisille teräksentuottajille; pitkien ja kevyiden terästuotteiden valmistajille on käynyt yhä vaikeammaksi kilpailla tasavertaisin mahdollisuuksin Italian markkinoilla, missä AFS:llä on merkittävä asema.

— Saksan hallitus ja Roheisenverband korostivat, että AFS on voinut jatkaa toimintaansa niiden valtion tukien turvin, joita Italian hallitus on sille myöntänyt puheena olevan takauksen lisäksi, ja kiinnittivät komission huomion 4,5 miljardin Italian liiran suuruiseen julkiseen tukeen, jonka Friuli-Venezia Giulian alue on myöntänyt yritykselle ympäristönsuojelua varten.

III

ITALIAN HALLITUKSEN HUOMAUTUKSET

Komissio lähetti Italian hallitukselle 29 päivänä marraskuuta 1995 kopion kolmansien osapuolien huomautuksista pyytäen sitä lähettämään mahdollisen vastauksensa viidentoista päivän kuluessa. Italian viranomaiset esittivät omat huomautuksensa 10 päivänä tammikuuta, 20 päivänä tammikuuta ja 21 päivänä helmikuuta 1996 päivätyillä kirjeillä. Italian hallitus ilmoitti kantansa olevan edelleen sama kuin se, jonka se ilmoitti päätöksen N:o 3855/91/EHTY 6 artiklan 4 kohdan mukaisen menettelyn aloittamisen yhteydessä.

Italian viranomaiset asettivat kyseenalaiseksi komission oikeudellisen tulkinnan väittäen, että takausta, joka on myönnetty Italian laissa N:o 95/1979 olevan 2 a artiklan mukaan (lain päätarkoitus ei Italian viranomaisten mukaan ole vaikeuksissa olevien yritysten tukeminen vaan työpaikkojen turvaaminen), ei voida pitää valtion tukena. Viranomaiset huomauttivat edelleen, että vaikka näin olisikin, komission olisi asiaa tutkiessaan pitänyt ottaa huomioon ennen muuta se, ettei takausta ollut otettu käyttöön. Italian hallituksen mukaan tämä riittää sulkemaan pois mahdollisuuden, että kyseistä valtion tointa voitaisiin pitää valtion tukena.

Lisäksi Italian hallitus korosti seuraavia seikkoja:

— AFS:lle 26,5 miljardin liiran suuruisten kauppaluottojen diskonttausta varten möynnettyä valtion takausta koskevan ennakkoilmotusmenettelyn laiminlyönnin osalta Italian viranomaiset ovat tiedottaneet komissiolle lain N:o 95/1979 toiminnasta ja soveltamisesta sen voimaantulosta (1980-luvun alusta) lähtien ja ilmoittaneet valtion varoista maksettujen takausten päivämäärät,

— valtion varoista myönnetty takaus, joka oli luonteeltaan vain kerran suoritettava tukitoimi odoteltaessa yhtiön perusteellisen tervehdyttämisohjelman valmistumista, myönnettiin 5 päivänä toukokuuta 1993 sellaisten kauppalaskujen kattamiseksi, jotka oli diskontattu 30 päivään kesäkuuta 1993 asti, ja takauksen voimassaolo päättyi ilman, että sitä oli otettu käyttöön,

— AFS on 30 päivän kesäkuuta 1993 jälkeen diskontannut uusia kauppalaskuja sekä rahalaitoksissa että factoring-yrityksissä ja saanut kaikki niihin liittyvät takuut yksityisten vakuutussopimusten kautta: vakavista vaikeuksistaan huolimatta yrityksen on siis onnistunut saada rahoitusta ilman valtion takausta,

— Italian viranomaiset ovat lisäksi ilmoittaneet, että valmisteilla on muutos laissa N:o 95/1979 säädettyihin valtion takausta koskeviin sääntöihin; lain tarkoituksena on asettaa erityishallinnon alaisuudessa oleville yrityksille velvoite maksaa valtiolle korvaus, jonka määrä lasketaan myönnettävää takausta koskevien normaalien markkinaehtojen mukaisesti; vastaavaa menettelyä voitaisiin soveltaa myös AFS:ään, jos komissio hyväksyy tällaisen mahdollisuuden. Italian viranomaiset ovat 9 päivänä maaliskuuta 1995 päivätyllä kirjeellään hyväksyneet komission kannan, jonka mukaan ilman korvausta myönnettävä valtion takaus on valtion tuki, ja ilmoittaneet harkitsevansa lain N:o 95/1979 muuttamista.

IV

Saksan hallitus ja Roheisenverband huomauttivat aluksi, että AFS on voinut jatkaa toimintaansa niiden huomattavien tukien ansiosta, jotka Italian hallitus on myöntänyt yritykselle puheena olevan takauksen lisäksi, ja kiinnittivät komission huomion 4,5 miljardin Italian liiran suuruiseen julkiseen tukeen, jonka Friuli-Venezia Giulian alue on myöntänyt yritykselle ympäristönsuojelua varten. Komissio tähdentää, että tämän huomautuksen oli määrä koskea vain AFS:lle myönnettyä valtion takausta. Sen vuoksi komissiolla ei ole valtuuksia sisällyttää lopulliseen päätökseensä muita AFS:lle mahdollisesti myönnettyjä julkisia tukia, ellei se päätä laajentaa 6 artiklan 4 kohdan mukaan 23 päivänä marraskuuta 1994 aloitettua menettelyä. Tämä huomioon ottaen on korostettava, että komission saamien tietojen mukaan suunniteltavaa 4,5 miljardin Italian liiran tukea ympäristönsuojeluun ei ole vielä myönnetty. AFS:lle mahdollisesti myönnettyjä muita julkisia tukia arvioidaan erikseen tämän menettelyn mukaisesti.

Italian viranomaisten esittämien perustelujen osalta, joiden mukaan takausta koskevaa ilmoitusvelvollisuutta ei ole laiminlyöty, komissio katsoo tarpeelliseksi muistuttaa lähettäneensä jäsenvaltioille vuonna 1989 kaksi valtion takauksia koskevaa kirjettä ([1]). Niissä komissio korosti, että sille on ilmoitettava suoraan valtion varoista tai epäsuorasti muiden rahoituslaitosten välityksellä myönnettävistä valtion takauksista ennen niiden myöntämistä, koska niissä saattaa olla kyse valtion tuesta.

AFS on EHTY-sopimuksen 80 artiklan soveltamisalaan kuuluva yritys, koska sen tuotteet sisältyvät sopimuksen liitteeseen I. Tämän vuoksi kyseisestä valtion takauksena myönnettävästä tuesta olisi pitänyt ilmoittaa komissiolle, jotta se olisi voinut hyväksyä tuen ennen sen myöntämistä päätöksen 3855/91/EHTY mukaisesti. Komission kanta on, että vaikka Italian hallitus ei olisikaan pitänyt kyseistä valtion takausta valtion tukena, sen olisi pitänyt ilmoittaa sen myöntämisestä edellä mainitun päätöksen 6 artiklan 2 kohdan mukaisesti, jossa määrätään jäsenvaltioiden velvollisuudesta ilmoittaa komissiolle kaikista terästeollisuusyrityksille suunniteltavista taloudellisista tukitoimista. Komission saamista tiedoista käy selvästi ilmi, että Italian hallituksen toimien ansiosta AFS on saanut huomattavaa rahoitustukea.

Näin ollen komissio pitää AFS:lle myönnettyä valtion takausta laittomana tukena, koska Italian viranomaiset eivät ole täyttäneet sitä koskevaa ilmoitusvelvollisuuttaan.

([1]) Komission kirjeet jäsenvaltioille SG(89) D/4328 5.4.1989 ja SG(89) D/12772 12.10.1989

Komissio pitää lisäksi täysin asiaan kuulumattomina Italian viranomaisten esittämiä perusteluja, joiden mukaan takaus ei ole valtion tuki, ellei sitä ole otettu käyttöön, koska kilpailun vääristyminen alkaa siitä hetkestä, jolloin yrityksellä on mahdollisuus jatkaa toimintaansa valtion toimenpiteen ansiosta, eli heti kun sen on mahdollista saada lainaa valtion takauksen perusteella.

Italian viranomaisten muiden huomautusten osalta komission on vahvistettava edellä mainittujen komission päätösten ja yhteisöjen tuomioistuimen oikeuskäytännön mukaisesti, että valtion takaukset ovat erityisen vahingollinen valtion tuen muoto, koska ne aiheuttavat vakavaa kilpailun vääristymistä, etenkin jos niitä myönnetään maksukyvyttömille tai taloudellisesti huonossa asemassa oleville yrityksille. Valtion takaukset voivat näet tukea keinotekoisesti maksukyvyttömän yrityksen toimintaa, jonka muutoin olisi joko korotettava pääomaansa tai lopetettava toimintansa, koska se ei voi saada rahoitusta tavanomaisilla markkinaehdoilla.

Tuen myöntäminen yrityksille valtion takauksena yksityisten rahoituslaitosten myöntämiä lainoja varten muistuttaa suuresti julkisen rahoituksen myöntämistä. Samoin kuin julkisen rahoituksen osalta, komissio tarkistaa tällöin, sisältyykö valtion takaukseen valtion tukea, vertaamalla sitä ehtoihin, jotka edunsaajayritys voisi saada yksityisiltä markkinoilta, ja ennen kaikkea arvioimalla, olisiko yritys ylipäänsä voinut saada vastaavan yksityisen takauksen.

Voidaan olettaa, ettei valtion takaus ole valtion tuki, kun:

— edunsaajayrityksen taloudellinen tilanne on vakaa,

— edunsaajayritys voi osoittaa pystyvänsä saamaan lainaa yksityiseltä sektorilta ilman valtion takausta,

— yritys suorittaa takauksen vastineeksi preemion, jonka määrä lasketaan tavanomaisten markkinaehtojen mukaan yksityiselle rahoituslaitokselle koituvan riskin perusteella yhtä pitkältä ajalta ja vastaavin ehdoin.

Toisaalta voidaan olettaa, että valtion takaus on valtion tuki, jos edunsaajayritys ei voisi ilman mainittua takausta saada yksityiseltä rahoituslaitokselta luottoa millään ehdoilla tai, jos olisikin mahdollista löytää yksityinen luotonantaja, takauksesta ei suoriteta valtiolle mitään preemiota. Edellisessä tapauksessa ja erityisesti kun kyseessä ovat selvitystilassa olevat yritykset, joiden taloudellinen tilanne on tunnettu ja takaisinmaksukyky hyvin epävarma, tuen määrä vastaisi takauksen arvoa; jälkimmäisessä tapauksessa tuen arvo vastaa ainoastaan suorittamatonta preemiota.

Komissio katsoo näin ollen, että valtion takausta ei voida pitää valtion tukena vain siinä tapauksessa, että yritys olisi voinut saada vastaavan takauksen yksityiseltä rahoituslaitokselta ja vain jos se suorittaa valtiolle yhtä suuren preemion kuin se olisi joutunut maksamaan yksityiselle luotonantajalle.

Puheena olevassa tapauksessa on tarpeen muistuttaa, että AFS on saanut takauksen lain N:o 95/1979 perusteella, jota sovelletaan vasta sen jälkeen, kun riippumaton tuomioistuin on vahvistanut seuraavien edellytysten täyttyvän:

a) yrityksessä on yli 300 työntekijää;

b) yrityksen velat ovat vähintään viisinkertaiset sen yhtiöpääomaan nähden;

c) yritys on selvitystilassa eli se ei pysty hoitamaan velkojaan normaalisti.

Tiedetään, että AFS:n tilanne täyttää nämä kolme edellytystä ja ettei yritys ole suorittanut valtiolle mitään maksua saamansa takauksen vastineeksi. Italian viranomaiset ilmoittivat olevansa valmiit pyytämään AFS:ää suorittamaan maksun ja muuttamaan lakia N:o 95/1979 siten, että yritysten olisi maksettava valtiovarainministeriölle maksu, jonka määrä laskettaisiin luoton määrän perusteella normaalien markkinaehtojen mukaisesti. Komission on kuitenkin todettava, ettei toistaiseksi ole ryhdytty mihinkään toimenpiteisiin edellytettyä preemiota vastaavan summan perimiseksi AFS:ltä eikä myöskään sääntöjen muuttamiseksi.

Lisäksi, jos tapausta tutkitaan edellä esitettyjen seikkojen ja oikeuskäytännön pohjalta, on järkevää päätellä, että kun otetaan huomioon AFS:n äärimmäisen heikko taloudellinen tilanne ja sen oikeudellinen asema erityishallinnon alaisena yrityksenä, on äärimmäisen epätodennäköistä, että:

a) yritys olisi voinut saada rahoitusta toimintansa jatkamiseen ilman kyseistä valtion takausta;

b) yritys olisi voinut saada vastaavan takauksen yksityiseltä luottolaitokselta vapailta markkinoilta, ottaen huomioon toimenpiteeseen sisältyvät riskit.

Näiden olettamusten kumoaminen on Italian viranomaisten tehtävä. Komissio tunnustaa, että Italian viranomaiset ovat itse asiassa torjuneet tällaiset olettamukset esittämällä asiakirjoja, jotka todistavat yrityksen saaneen vastaavan takauksen yksityiseltä rahoituslaitokselta normaaleilla markkinaehdoilla.

Saamiensa, erityisesti tutkimusten loppuvaiheessa esitettyjen tietojen perusteella komissio onkin voinut vahvistaa, että AFS on diskontannut jälleen uusia kauppalaskuja valtionvarainministeriön myöntämän takauksen voimassaoloajan päätyttyä eli 30 päivän kesäkuuta 1993 jälkeen. Nämä toimet AFS on toteuttanut vakuutusyhtiö SIAC:ilta (Società Italiana Assicurazione Crediti) saamansa yksityisen takauksen turvin. SIAC on yritys, jonka muodostavat eräät Italian suurimmat yksityiset vakuutuslaitokset yhdessä, mm. Generali Aurora Assicurazionin kautta, La Fondiaria, Società Reale di Assicurazioni, Assitalia, Toro Assicurazioni, Allianz Pace, Compagnia di Assicurazione di Milano, il Duomo sekä Italian merkittävimpiin yksityisiin rahoituslaitoksiin kuuluva Banca Popolare di Novara. Tästä takauksesta, jonka voimassaoloaika päättyi 30 päivänä syyskuuta 1994, vaadittiin vastineeksi preemio, jonka määrä oli 3,6 prosenttia taatusta määrästä vuodessa; sovittiin kuitenkin, että neljän kuukauden kausina laskettava preemio olisi aina vähintään 200 miljoonaa Italian liiraa riippumatta kyseisen neljän kuukauden aikana todellisuudessa taatun määrän suuruudesta.

Edellä esitetyn perusteella komissio on tehnyt sen johtopäätöksen, että ilman vastineeksi edellytettyä preemiota myönnetty valtion takaus oli itse asiassa valtion tuki, ottaen huomioon, ettei AFS olisi voinut saada vapailta markkinoilta vastaavaa takausta samoin ehdoin. Toisaalta komissio huomauttaa, että takaus sellaisenaan ei ole valtion tuki, koska vastaavan takauksen olisi voinut myöntää myös yksityinen rahoituslaitos normaalein markkinaehdoin.

Tämän tuen soveltuvuudesta hiilen ja teräksen yhteismarkkinoille on huomattava, että EHTY-sopimuksen 4 artiklan c alakohdassa säädetään, että valtioiden muodossa tai toisessa myöntämä tuki tai avustukset ovat yhteismarkkinoille soveltumattomia ja ne on sen vuoksi poistettava ja kiellettävä yhteistyössä.

Neuvoston yksimielisen puoltavan lausunnon perusteella EHTY-sopimuksen 95 artiklan edellyttämällä tavalla hyväksytyn päätöksen 3855/91/EHTY 2—5 artiklassa määrätään, osittain poiketen EHTY-sopimuksen 4 artiklan c alakohdan määräyksistä, säännöt, joiden perusteella tuen antaminen terästeollisuudelle on sallittua sellaisissa erikseen määriteltävissä tapauksissa, joissa tuki on tarkoitettu tutkimus- ja kehitystyöhön, ympäristönsuojeluun tai teollisuuslaitoksen sulkemiseen.

Käytettävissään olevien tietojen perusteella komissio on tullut siihen johtopäätökseen, että kyseinen valtion takaus ei nykyisellään kuulu minkään edellä mainitun poikkeussäännön soveltamisalaan ja että niitä ei näin ollen voida soveltaa tähän erityistapaukseen. Italian hallituskaan ei ole vedonnut tällaisiin poikkeuksiin.

V

Valtion tuki, jonka Italian hallitus on myöntänyt EHTY:n soveltamisalaan kuuluvalle AFS-nimiselle yritykselle valtion takauksena ilman että yrityksen tarvitsi suorittaa sen vastineeksi mitään preemiota, on näin ollen laiton ja hiilen ja teräksen yhteismarkkinoille soveltumaton. Ottaen huomioon käytettävissään olevat tiedot, erityisesti ne, jotka liittyvät niihin taloudellisiin ehtoihin, joiden nojalla SIAC myönsi AFS:lle yksityisen takauksen, komissio katsoo, että kyseinen valtion tuki vastaa arvoltaan niitä maksuja, jotka yrityksen olisi pitänyt maksaa yksityisen takaussopimuksen perusteella,

ON TEHNYT TÄMÄN PÄÄTÖKSEN:

1 artikla

Valtion tuki, jonka Italia on myöntänyt Altiforni e Ferriere di Servola -yhtiölle (AFS) Italian lain N:o 95/1979 2 a artiklan mukaisesti 5 päivän toukokuuta 1993 ja 30 päivän kesäkuuta 1993 väliseksi ajaksi valtion takauksena 26,5 miljardin Italian liiran suuruiselle summalle ilman että yrityksen tarvitsi suorittaa siitä minkäänlaista preemiota, on laiton ja hiilen ja teräksen yhteismarkkinoille soveltumaton EHTY-sopimuksen 4 artiklan mukaisesti.

2 artikla

Tuen osuus rahoituksesta vastaa preemiota, joka AFS:n olisi tavanomaisilla markkinaehdoilla pitänyt suorittaa Italian valtion sille myöntämää takausta vastaavasta takauksesta.

Italian on perittävä kyseinen tuki takaisin edunsaajayritykseltä. Tuki on maksettava takaisin Italian lainsäädännössä määrättyjä menettelyjä ja määräyksiä noudattaen ja siihen on lisättävä viivästyskorko, jonka määrä perustuu alueellisten tukijärjestelmien arvioinnissa käytettyyn viitekorkoon ja jota peritään siitä päivästä lähtien, jona kyseinen laiton tuki on myönnetty, aina tuen palauttamispäivään asti.

3 artikla

Italian hallituksen on ilmoitettava komissiolle tämän päätöksen mukaisista täytäntöönpanotoimistaan kahden kuukauden kuluessa päätöksen tiedoksiantamisesta.

4 artikla

Tämä päätös on osoitettu Italian tasavallalle.

Tehty Brysselissä 27 päivänä maaliskuuta 1996.

Komission puolesta

Karel VAN MIERT

Komission jäsen